

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. XIII GC 2927/19 z powództwa T. B. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2.716,48 zł: w punkcie 1. zasądził od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz T. B. kwotę 1.119,98 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2019 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 3. zasądził od T. B. na rzecz (...) spółka akcyjna w W. kwotę 755,48 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok wraz z uzasadnieniem - k. 164-168v)

Apelację od powyższego wyroku wniosła zarówno strona pozwana, jak i powodowa.

Strona powodowa zaskarżyła wyrok w części, w zakresie punktu 2 i 3, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego oraz materialnego w postaci naruszenia art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 354 § 2 k.c., poprzez:

- błędną ocenę, że w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do skutecznego złożenia przez pozwanego realnej oferty organizacji najmu lub przekazania wystarczającej informacji o warunkach najmu poprzez przekazanie do K. C. z (...) ogólnej informacji o możliwości organizacji najmu oraz że poszkodowana winna była z niej skorzystać przez cały okres uznany przez pozwanego, mimo iż

- mail przekazany K. C. nie zawierał informacji o warunkach na jakich ma być świadczona usługa, ani przez kogo, a jedynie ogólnikową informację o możliwości organizacji najmu i stawkach, jakie pozwany akceptuje,

- powód już w dniu 20 grudnia 2018 roku zwrócił się mailowo do pozwanego informując o rozpoczęciu najmu i prosił o przesłanie danych wypożyczalni, która mogłaby realizować najem, a także wszelkich informacji o warunkach najmu, tj. regulaminu - a pozwany ów mail całkowicie zignorował i nie przesłał ani kontaktu do wypożyczalni, ani żadnych informacji o warunkach najmu

- błędną i nielogiczną ocenę, że poszkodowanym można postawić zarzut niezasadnego zwiększenia szkody z tej przyczyny że poszkodowani nie wystąpili do współpracujących z pozwanym wypożyczalni celem wynajęcia pojazdu od podmiotu współpracującego z ubezpieczycielem — mimo, że powód próbował uzyskać od pozwanego dane niezbędne do podjęcia kontaktu, wyraził w imieniu poszkodowanych wprost zainteresowanie najmem organizowanym przez pozwanego a pozwany ów mail całkowicie zignorował;

- pominięcie tej istotnej okoliczności, że podmiotem prowadzącym likwidację szkody oraz wyłącznie odpowiedzialnym za jej przebieg jest odpowiedzialny za szkodę ubezpieczyciel, który rzekomo „oferując” organizację najmu pojazdu winien kompleksowo i konkretnie przedstawić warunki i zasady, na jakich pojazd ma być zapewniany i przede wszystkim — udzielić konkretnych informacji o które pytał powód, w szczególności zaś w sytuacji, gdy najem już trwa a poszkodowany ma zmienić dostawcę usługi dogodnego dla niego, na takiego, którego oferuje mu taniej pozwany;

- bezpodstawne przyjęcie, że koszt najmu pojazdu zastępczego przez 37 dni winien być rozliczony stawką stosowaną przez pozwanego w rozliczeniach z wypożyczalniami współpracującymi mimo, że pozwany nie złożył realnej oferty najmu pojazdu uniemożliwił pozyskanie jakichkolwiek danych o warunkach ew. najmu, bowiem mimo pytania powoda nie wskazało nawet danych ewentualnego wynajmującego;

- brak dokonania oceny, iż szkoda w pojeździe K. M. w zakresie najmu pojazdu zastępczego winna objąć całość dochodzonej z tego tytułu kwoty i nieprawidłowe pozbawienie uprawnionego do odszkodowania rekompensaty pełnych kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego, mieszczących się w zakresie ekonomicznie uzasadnionych kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego.

W oparciu o powołane zarzuty skarżący wniósł o zmianę powołanego w petitum apelacji wyroku, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda pełnej kwoty należnego odszkodowania tj. także kwoty 1.596,50 złotych wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I instancję stosownie do merytorycznego rozstrzygnięcia oraz o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

(apelacja powoda-k. 180-186)

W odpowiedzi na apelację powoda, strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz o uwzględnienie apelacji pozwanego, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 221-222v)

W dniu 8 października 2020 roku strona pozwana również złożyła apelację i zaskarżyła wskazany wyżej wyrok w części, w zakresie punktów 1 i 3. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, mianowicie:

· art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., w zw. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, dowolną, jednostronną i sprzeczną z doświadczeniem życiowym ocenę dowodów, polegającą na przyjęciu, iż:

- powód udowodnił fakt koniecznego i niezbędnego okresu naprawy pojazdu uszkodzonego w wypadku (a tym samym okresu najmu pojazdu zastępczego) przez okres 44 dni;

- zasadnym było oczekiwanie przez warsztat z rozpoczęciem naprawy do momentu przyjęcia odpowiedzialności przez pozwanego;

· art. 278 k.p.c. poprzez nie uwzględnienie wniosków zawartych w opinii uzupełniającej biegłego, iż po dniu 11 stycznia 2019 r. tj. po otrzymaniu przez warsztat zweryfikowanej kalkulacji naprawy nie doszło do jakichkolwiek ustaleń pomiędzy pozwanym a warszatem w zakresie wysokości szkody, a zatem, iż już w tej dacie warsztat winien przystąpić do naprawy uszkodzonego pojazdu;

· art. 354 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, iż -okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 44 dni pozostawał uzasadniony, a poniesione z tego tytułu koszty pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 19 grudnia 2018 r.,

- pomimo bezgotówkowej likwidacji szkody, warsztat nie był obowiązany od razu po uzyskaniu kosztorysu naprawy (11 stycznia 2019 r.) przystąpić do naprawy uszkodzonego pojazdu, tylko nadal oczekiwać na decyzję w przedmiocie uznania odpowiedzialności;

· art. 826 § 1 k.c., art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK w zw. z art. 354 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji obciążenie pozwanego obowiązkiem odszkodowawczym za okres najmu pojazdu zastępczego wykraczający poza normalne następstwa zdarzenia z dnia 19 grudnia 2018 r.

W związku z poczynionymi zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. strona pozwana wskazała fakty ustalone przez Sąd pierwszej instancji niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy lub istotne dla rozstrzygnięcia fakty nieustalone przez sąd pierwszej instancji:

- przyjęcie, iż uzasadniony czas oczekiwania na części zamienne powinien wynieść 44 dni podczas, gdy okres ten nie został w żaden sposób udokumentowany przez powoda,

-przyjęcie, iż zasadnym była zwłoka warsztatu z rozpoczęciem naprawy uszkodzonego pojazdu do momentu przyjęcia odpowiedzialności przez pozwanego, podczas gdy interesy poszkodowanego oraz warsztatu były zabezpieczone bowiem:

a) poszkodowany zdecydował się na naprawę pojazdu w formie bezgotówkowej, a zlecając naprawę poszkodowany zadeklarował, iż „ w przypadku gdyby, w procesie likwidacji przedmiotowej szkody ujawnione zostały okoliczności wyłączające lub ograniczające odpowiedzialność ubezpieczyciela zobowiązuję się uregulować koszty naprawy wobec firmy (...) sp. z o.o. ze środków własnych w terminie 7 dni (roboczych) od otrzymania powiadomienia wraz z należnymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności faktury”

b) uszkodzony pojazd marki D. L. o nr rej. (...) posiadał pełen pakiet ubezpieczenia Auto Casco, zatem po otrzymaniu zaakceptowanego kosztorysu warsztat powinien dokonać zamówienia części i dokonania naprawy (polisa AC minimalizowała ryzyko warsztatu).

W oparciu o powołane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa także co do kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 08 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz stosunkowe rozdzielenie kosztów postępowania z uwzględnieniem rozstrzygnięcia po zmianie pkt. 1, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych

(apelacja pozwanego -k. 189-192)

W odpowiedzi na apelację pozwanego, strona powodowa wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 213-219)

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja powoda została złożona w dniu 7.10.2020 roku, a apelacja pozwanego w dniu 18.10.2020 roku i dlatego obydwie podlegały rozpoznaniu według znowelizowanych przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 374 k.p.c., rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym. Powyższe czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, Legalis nr 44686).

Obie apelacje należało uznać za bezzasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżących nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, został oceniony przez Sąd I instancji w granicach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym.

Sąd ten, dokonał również trafnej interpretacji pozostałych przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Z podniesionych w apelacjach zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384).

Za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 232 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., w zw. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. w apelacji pozwanego czy też zarzut powoda naruszenia art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 354 § 2 k.c., poprzez odpowiednio:

- brak wszechstronnego rozważenia materiału zgromadzonego w postępowaniu skutkujący błędną oceną dowodów i przyjęcie, że zasadnym było oczekiwanie przez warsztat z rozpoczęciem naprawy do momentu przyjęcia odpowiedzialności przez pozwanego,
- błędną ocenę, że w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do skutecznego złożenia przez pozwanego realnej oferty organizacji najmu lub przekazania wystarczającej informacji o warunkach najmu.

Zastosowanie swobodnej oceny dowodów ma na celu ustalenie elementów podstawy faktycznej powództwa. Sąd musi bowiem przed rozstrzygnięciem o żądaniach strony ustalić czy twierdzenia o faktach znajdują podstawę w materiale dowodowym, czy też nie. Swobodna ocena dowodów pozwala zatem w przypadku sprzeczności wniosków płynących z przeprowadzonych dowodów, np. sprzecznych zeznań świadków, jednym dać wiarę a innym odmówić waloru wiarygodności. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy z dwóch przeciwstawnych źródeł wiedzy o zdarzeniach faktycznych, sąd ma prawo oprzeć swoje stanowisko, wybierając to, które uzna za bardziej wiarygodne, korzysta bowiem ze swobody w zakresie oceny dowodów. (tak SN w wyroku z dnia 31 marca 2004 r.,

III CK 410/02, opubl. Legalis). Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza zaś uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku postępowania oraz uwzględnienie wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Ponadto prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów wymaga ich właściwej interpretacji. Przepis 233 § 1 k.p.c. jest zatem naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje. Zasadniczą w sprawie jest kwestia organizacji najmu pojazdu zastępczego na okres naprawy pojazdu uszkodzonego, a przede wszystkim jej koszt i warunki. Powód negował fakt złożenia przez pozwanego propozycji zorganizowania najmu pojazdu zastępczego wskazując, że mail przekazany panu K. C. nie zawierał niezbędnych informacji na temat tego kto i na jakich warunkach miałby świadczyć najem pojazdu zastępczego. Tego poglądu Sąd Okręgowy nie podziela. W mailu tym pozwany określił stawki najmu w danej klasie pojazdów, wskazano nr infolinii gdzie takie zapotrzebowanie na najem pojazdu winno być zgłoszone. Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym sprawę w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie lub zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. (tak uchwała składu 7-miu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku III CZP 5/11 OSNC 2012 numer 3 pozycja 28, Uchwała Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 roku III CZP 76/13 OSNC 2014/9/85.) Sąd Najwyższy wykluczył, aby szkodę majątkową stanowiła sama utrata możliwości korzystania z pojazdu. Odmienna sytuacja zachodzi wówczas, jeżeli doszło już do poniesienia przez poszkodowanego wydatku na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie jego naprawy albo przy tak zwanej szkodzie całkowitej w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu. Są to wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały, gdyby to zdarzenie nie wystąpiło prowadzące go powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego czyli straty w rozumieniu artykułu 361 § 2 k.c. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność wyłącznie za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, a więc nie w każdym wypadku całość poniesionych przez poszkodowanego udokumentowanych kosztów najmu pojazdu zastępczego zostanie objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela. Zdaniem Sądu Okręgowego w sytuacji kiedy ubezpieczyciel oferuje poszkodowanemu możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego za określoną stawkę zaś poszkodowany wynajmie pojazd zastępczy za stawkę wyższą zwiększając rozmiar szkody nie może domagać się od zakładu ubezpieczeń zrekompensowania tej szkody. W uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17) Sąd Najwyższy uznał, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu

umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych w postaci kosztów utraty możliwości korzystania z uszkodzonego, zniszczonego pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego w inny mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu we współpracy z przedsiębiorstwem trudniącym się wynajmem pojazdów skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu, zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienie, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te w zakresie nadwyżki będą podlegały zwrotowi tylko wówczas, gdy wykaże on, że szczególne racje przemawiały za uznaniem ich za celowe i ekonomicznie uzasadnione. Odrzucenie propozycji ubezpieczyciela powinno być oparte na obiektywnych i racjonalnych kryteriach, a istotnych z punktu widzenia poszkodowanego. Należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem, czyli ubezpieczycielem mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji, co do tego czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu czy też zniszczonemu. Takich działań poszkodowany nie podjął. Oczywiście – sam ubezpieczyciel nie składa poszkodowanemu oferty najmu samochodu zastępczego, a nawet takiej oferty złożyć nie może, ponieważ zgodnie z ustawą o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie może on prowadzić innej działalności poza działalnością ubezpieczeniową, może jednakże wskazać z kim poszkodowany winien się kontaktować w celu zorganizowania najmu. Z tego powodu zasadnie przyjął Sąd Rejonowy, że odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego za 37 dni winno być liczone po stawce wskazanej przez pozwanego.

Jeśli chodzi o zarzuty pozwanego naruszenia art. 232 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., w zw. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału zgromadzonego w postępowaniu skutkujący błędną oceną dowodów i przyjęcie, że zasadnym było oczekiwanie przez warsztat z rozpoczęciem naprawy do momentu przyjęcia odpowiedzialności przez pozwanego to także i ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I Instancji powołał w sprawie biegłego, który wydał opinię którą Sąd I instancji ocenił jako wiarygodną - ocenę tą Sąd Okręgowy podziela w całości. Została ona sporządzona przez osobę legitymującą się wiedzą i umiejętnościami z zakresu będącego przedmiotem opinii, której kompetencje nie budziły wątpliwości stron postępowania. Biegły wyraźnie wskazał, że czas wynajmu pojazdu zastępczego był uzasadniony procesem likwidacji szkody. Trudno zresztą zaakceptować pogląd pozwanego, że poszkodowany nie miał podstaw do oczekiwania z rozpoczęciem naprawy do momentu przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę. W ocenie Sądu Okręgowego jest dokładnie odwrotnie. To zakład ubezpieczeń winien w sposób właściwy przeprowadzić likwidację szkody, podstawowym elementem tego procesu jest podjęcie decyzji w przedmiocie zasady własnej odpowiedzialności. Dopóty takiej decyzji brak poszkodowany pozostaje w niepewności czy może liczyć na odszkodowanie czy też nie. Trudno zatem od poszkodowanego (a także warsztatu naprawczego) wymagać aby podjął decyzję o kredytowaniu takiej naprawy. Z uwagi na to stanowisko Sądu I Instancji, że najem pojazdu zastępczego był uzasadniony w okresie 44 dni było trafne.

Z powyższych powodów za chybione należy uznać zarzuty pozwanego naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 354 §2 k.c., art. 361 § 1 k.c., art. 354 § 1 i art. 16 ust 1 pkt. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych..., z art. 826 §1 k.c. czy też powoda naruszenia. art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 354 § 2 k.c. W świetle art. 361 §1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i z którego wynika zasada pełnego odszkodowania. W świetle wcześniejszych wywodów nie sposób uznać, że zasada ta została przez Sąd I Instancji naruszona. Granice dotyczące obowiązku naprawienia szkody określane są niezmiennie w przypadku zaistniałego zdarzenia przez związek przyczynowy pomiędzy zaistniałym zdarzeniem a powstałą szkodą. W świetle przepisów prawa cywilnego szkodą jest szacunkowa wysokość poniesionych przez właściciela pojazdu kosztów w celu jego naprawienia. Poszkodowany zdecydował się naprawić uszkodzony pojazd, jednakże należy pamiętać, iż nie miał tego w obowiązku, gdyż mógł pojazd sprzedać w takim stanie w jakim był, co znalazło swoje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r. (sygn. akt I CR 151/88, Legalis). Ponadto zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego poszkodowana ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę

samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku.

Z przytoczonych wyżej argumentów zarzuty obydwóch apelacji uznać należało za pozbawione uzasadnionych podstaw.

Mając powyższe na względzie obie apelacje podlegały oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika stron należało przyznać na podstawie § 2 pkt 2 i 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Wartość przedmiotu zaskarżenia z apelacji powoda to 1597 zł. Koszty pozwanego to 450 zł. Wartość przedmiotu zaskarżenia z apelacji pozwanego to 1.119,98 zł, wynagrodzenie pełn. powoda za postępowanie apelacyjne to 135 zł. Z uwagi na powyższe, po kompensacji tych kosztów, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego kwotę 315 zł.

Witold Ławnicki Mariola Szczepańska Katarzyna Kamińska-Krawczyk